

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Vojtěcha Šimíčka (soudce zpravodaj), soudkyně Michaely Bejčkové a soudce Ondřeje Mrákoty ve věci žalobkyně: **V.J.Rott s.r.o.**, Malé náměstí 142/3, Praha 1, zastoupené JUDr. Taťánou Kafkovou, advokátkou, Široká 25/6, Praha, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, Mariánské nám. 2/2, Praha 1, za účasti **městské části Praha 1**, Vodičkova 681/18, Praha 1, zastoupené advokátem Mgr. Robertem Tschöplem, Pod křížkem 428/4, Praha 4, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 11. 2023, č. j. MHMP 2519593/2023, v řízení o kasační stížnosti městské části Praha 1 proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 3. 2025, čj. 8 A 7/2024-102,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Úřad městské části Praha 1, odbor výstavby (*stavební úřad*), rozhodnutím ze dne 1. 3. 2019 (*stavební povolení*) schválil žádost žalobkyně o vydání společného povolení pro realizaci záměru označeného jako „*Stavební úpravy budovy č.p. 301, ul. Karolíny Světlé, Praha 1 Staré Město*“.

[2] Stavební povolení bylo většině účastníků řízení doručeno dne 6. 3. 2019 (podle údaje ze záložky o vypravení ve správním spise). V týž den bylo elektronicky doručeno také dalšímu účastníkovi řízení, a to městské části Praha 1 (*městská část*). Podle údaje na doručence jej dne 11. 3. 2019 osobně převzal Mgr. J. B. (pověřený zástupce městské části v územních řízeních). Právní moc byla (původně) na stavebním povolení vyznačena dnem 22. 3. 2019, tedy uplynutím 15denní lhůty pro odvolání ode dne doručení. Městská část (v pozici účastníka řízení) podala dne 26. 3. 2019 odvolání proti stavebnímu povolení prostřednictvím starosty Mgr. Pavla Čížinského. Stavební úřad posléze oznámením ze dne 27. 3. 2019 bez bližšího odůvodnění konstatoval pozbytí účinků doložek právní moci.

[3] Žalovaný rozhodnutím ze dne 23. 5. 2019 odvolání městské části vyhověl, stavební povolení zrušil a vrátil věc stavebnímu úřadu k dalšímu projednání. Stavební úřad posléze

usnesením ze dne 4. 7. 2019 společné řízení zastavil. Žalobkyně se proti usnesení odvolala, načež je žalovaný rozhodnutím ze dne 30. 9. 2019 zrušil a věc vrátil stavebnímu úřadu k doplnění odůvodnění. Ten řízení dne 19. 5. 2023 opět zastavil, jelikož žádost i řízení o vydání stavebního povolení se staly bezpředmětnými, neboť žalobkyně již započala se stavebními pracemi. Žalobkyně se odvolala. Namítala, že usnesení stavebního úřadu považuje za nezákonné, jelikož bylo (původní) odvolání městské části proti stavebnímu povolení podáno opožděně. Stavební povolení bylo tudíž pravomocné. Žalovaný však odvolání žalobkyně napadeným rozhodnutím ze dne 30. 11. 2023 zamítl.

[4] Žalobkyně podala proti posledně uvedenému rozhodnutí žalobu k Městskému soudu v Praze (*městský soud*), který ji rozsudkem ze dne 21. 8. 2024 zamítl.

[5] Následné kasační stížnosti podané žalobkyní vyhověl Nejvyšší správní soud, který rozsudkem ze dne 6. 12. 2024, čj. 10 As 195/2024-33, rozsudek městského soudu zrušil. Městský soud proto následně vydal rozsudek napadený nyní posuzovanou kasační stížností, kterým zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 11. 2023.

[6] Městská část (*stěžovatelka*) podala proti rozsudku městského soudu kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tzn. pro nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Současně namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Stěžovatelka tvrdí, že kasační stížnost je přípustná, protože při projednávání předchozí kasační stížnosti neměla možnost hájit svá práva osoby zúčastněné na řízení.

[7] Stěžovatelka tvrdí, že se Nejvyšší správní soud v rozsudku čj. 10 As 195/2024-33 odchýlil od právního názoru vyjádřeného v rozsudku čj. 2 As 85/2015-31, podle kterého se má obci doručovat zásadně do její datové schránky (§ 19 odst. 1, 2 správního řádu). Bylo-li doručováno prostřednictvím provozovatele poštovních služeb, mohly účinky doručení nastat pouze tehdy, pokud se zásilka skutečně dostala do dispoziční sféry adresáta. V rozsudku čj. 10 As 195/2024-33 však Nejvyšší správní soud akceptoval jako okamžik doručení den 6. 3. 2019, kdy byla písemnost prokazatelně doručena úseku starosty městské části a všem dotčeným odborům. Přitom Mgr. J. B., který byl pověřen k přebírání písemností, byla tato písemnost doručena až dne 11. 3. 2019. Právní otázka včasnosti odvolání proto byla posouzena nezákonně.

[8] Žalobkyně ve vyjádření považuje kasační stížnost za nepřipustnou, jelikož správní orgán, jehož rozhodnutí bylo soudem zrušeno, není oprávněn podat kasační stížnost. Navíc prý kasační stížnost neobsahuje žádné nové skutečnosti, které by již nebyly posouzeny městským soudem. „*Není možné akceptovat svévoli a záměrnou manipulaci Mgr. B. při doručování a osobním převzetí písemností. Mohlo by se také stát, že Mgr. B. převzetí nepodepíše vůbec a ochromí svým postupem činnost celého správního orgánu.*“

[9] Nejvyšší správní soud se při posouzení kasační stížnosti stěžovatelky nejprve zabýval otázkou její přípustnosti.

[10] Podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je nepřipustná kasační stížnost proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, co jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Toto ustanovení v nálezu ze dne 8. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 136/05, vyložil Ústavní soud, který zdůraznil, že smyslem tohoto pravidla je zamezit tomu, aby se Nejvyšší správní soud musel znovu meritorně zabývat

pokračování

hmotněprávní otázkou, ohledně níž již vyslovil závazný právní názor pro soud I. stupně, a to v situaci, kdy se soud I. stupně tímto právním názorem řídil. Kasační stížnost naopak bude přípustná v případě, kdy Nejvyšší správní soud „v prvním kole“ zrušil rozhodnutí soudu I. stupně toliko z důvodu procesního pochybení či nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci (tedy z jiného důvodu, než jakým je náhled na konkrétní hmotněprávní otázku): vykládat dané ustanovení jinak by totiž vedlo k paušálnímu odepření jakéhokoli opakovaného kasačního přezkumu.

[11] V nyní posuzované věci je tedy třeba zodpovědět otázku, co bylo oním právním názorem, jímž Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku čj. 10 As 195/2024-33 zavázal městský soud pro další řízení.

[12] Podle § 30 odst. 2 správního řádu platí: „*V téže věci může za právnickou osobu současně činit úkony jen jedna osoba.*“

[13] Podle § 30 odst. 4 správního řádu platí: „*Za územní samosprávný celek činí úkony ten, kdo je podle zvláštního zákona oprávněn územní samosprávný celek navenek zastupovat, jeho zaměstnanec nebo člen zastupitelstva, který byl touto osobou pověřen.*“

[14] Podle § 19 odst. 1 správního řádu platí: „*Písemnost doručuje správní orgán, který ji vyhotovil. Správní orgán doručí písemnost prostřednictvím veřejné datové sítě do datové schránky. Nelze-li písemnost takto doručit, může ji doručit správní orgán sám; v zákonem stanovených případech může písemnost doručit prostřednictvím obecního úřadu, jemu naroveň postaveného správního orgánu (dále jen „obecní úřad“).*“

[15] Z právě citovaných zákonných ustanovení Nejvyšší správní soud v rozsudku čj. 10 As 195/2024-33 dovodil, že „dne 6. 3. 2019 byla písemnost (rozhodnutí stavebního úřadu) prokazatelně doručena úseku starosty městské části a všem dotčeným odborům. Od tohoto data měl účastník řízení, tedy městská část (resp. její zástupci) možnost se s písemností seznámit a reagovat na ni podáním odvolání. Starosta tak skutečně dne 26. 3. 2019 učinil. NSS tím nijak nezpochybňuje pověření Mgr. B. k zastupování městské části v územních řízeních, nicméně v tomto konkrétním úkonu procesně jednal jako zástupce již její starosta (srov. § 30 odst. 2 správního řádu). Podle NSS je tedy rozhodné, že stavební povolení bylo prokazatelně doručeno starostovi a všem dotčeným odborům městské části již dne 6. 3. 2019. Nelze proto akceptovat variantu, kdy by pro běh lhůty pro odvolání bylo rozhodující, jaké datum uvedl Mgr. B. na doručence. Ať už totiž Mgr. B. písemnost osobně nepřevzal již dne 6. 3. 2019 z jakéhokoliv důvodu, není možné, aby taková skutečnost působila (fakticky) v neprospěch stěžovatelky. Stavební povolení proto bylo doručeno do sféry oddělení územního rozvoje a jeho zástupce měl možnost se s ním seznámit. NSS se jeví přinejmenším nelogické, proč Mgr. B. nepřevzal písemnost ve stejný den, jako byla doručena a přístupna všem ostatním složkám městské části, včetně té, kterou sám zastupuje. NSS nezpochybňuje, že mohou nastat jisté soukromé či pracovní okolnosti, kvůli nimž není možné doručovanou písemnost osobně převzít. To ale nic nemění na skutečnosti, že se stavební povolení v té chvíli již fakticky nacházelo ve sféře městské části a starosta i další odbory měli možnost se s ním již dne 6. 3. 2019 seznámit a počínaje tímto dnem podat odvolání. NSS proto uzavírá, že datum uvedené na doručence dokládající pozdější doručení písemnosti Mgr. B. není pro určení počátku odvolací lhůty rozhodné. Městská část se jako účastník řízení měla možnost se stavebním povolením seznámit již dne 6. 3. 2019, kdy bylo prokazatelně rozhodnutí doručeno starostovi, odboru dopravy a odboru životního prostředí. Ostatně v dokumentu správního spisu označeném jako „záložka Vypravení, 26. 3. 2019“ (č. l. 74) je uveden záznam o tom, že bylo stavební povolení doručeno osobně rovněž Mgr. B. dne 6. 3. 2019, byť následně na

doručence uvedl datum pozdější. Nadto NSS připomíná, že ve skutečnosti šlo o doručování písemnosti v rámci jednoho úřadu (budovy). Z hlediska působnosti se totiž jednalo o doručování stavebním úřadem (v přenesené působnosti) účastníkovi řízení, tedy městské části (v samostatné působnosti).“

[16] Z obsahu nyní napadeného rozsudku se podává, že tyto skutkové a právní závěry plně převzal městský soud, který je v podstatě jen zrekapituloval (body 24-38). Kasační stížnost je proto podle shora citovaného § 104 odst. 3 písm. s. ř. s. nepřijatelná, jelikož směřuje proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem. To by neplatilo pouze tehdy, tvrdila-li by stěžovatelka, že se městský soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Jak se však podává ze shora uvedeného, situace je v nyní posuzované věci přesně opačná, protože stěžovatelka namítá nezákonnost rozsudku městského soudu právě proto, že rozsudek čj. 10 As 195/2024-33 plně respektoval. Pro úplnost a v návaznosti na citovaný nálezn Ústavního soudu Nejvyšší správní soud dodává, že „v prvním kole“ zrušil rozhodnutí městského soudu nejen z důvodu jeho procesního pochybení (opomenutí nynějšího stěžovatele jako osoby zúčastněné na řízení), nýbrž i pro věcné vypořádání otázky včasnosti podaného odvolání. Pokud by proto měl kasační námitky stěžovatelky věcně posuzovat znovu, porušil by tím § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s.

[17] K námitce stěžovatelky poukazující na údajný odklon rozsudku čj. 10 As 195/2024-33 od dříve vyjádřeného právního názoru obsaženého v rozsudku čj. 2 As 85/2015-31 Nejvyšší správní soud uvádí, že ani tato námitka není přípádná. Přímo z rozsudku čj. 10 As 195/2024-33 se totiž podává (bod 34), že „v rozsudku ze dne 21. 7. 2015, č. j. 2 As 85/2015-31, potvrdil, že v souladu s § 19 odst. 1 a odst. 2 věty první správního řádu se má obci doručovat zásadně do její datové schránky. Jinak než do datové schránky lze doručovat, jen nastaly-li by okolnosti trvalejší povahy (např. znepřístupnění příslušné datové schránky – to by u obce však prakticky nemělo připadat v úvahu, viz § 11 odst. 3 a 4 zákona o elektronických úkonech). NSS proto alespoň na okraj poznamenává, že všem účastníkům řízení bylo doručováno (zcela správně) do datových schránek. V rámci výkonu veřejné správy se jedná o preferovaný způsob doručování. Je přitom nesporné, že městská část měla dostupnou datovou schránku, ostatně jako každá obec (viz § 7 odst. 1 zákona o elektronických úkonech), kam jí také bylo stavební povolení doručeno. Jak již NSS proto uvedl, stavební povolení se dne 6. 3. 2019 nacházelo v dispozici městské části. Skutečnost, že si Mgr. B. písemnost fyzicky nepřevzal, proto nemůže podle NSS jít k tíži stěžovatelky.“ Je tedy zřejmé, že si byl 10. senát při vydávání předchozího rozsudku zmíněné prejudikatury dobře vědom a protože neshledal důvod pro předložení věci rozšířenému senátu (§ 18 odst. 1 s. ř. s.) ve věci vedené pod sp. zn. 10 As 195/2024, tím méně je dán důvod pro tento postup nyní.

[18] Pro úplnost Nejvyšší správní soud uvádí, že se neztotožnil s námitkou žalobkyně, která (i když ve skutečnosti tvrdí chybějící aktivní legitimaci) spatřuje nepřijatelnost kasační stížnosti stěžovatelky v tom, že její rozhodnutí bylo městským soudem zrušeno. Předně, městský soud nyní napadeným rozsudkem zrušil pouze rozhodnutí žalovaného, a nikoliv stavebního úřadu. Navíc, stěžovatelkou není stavební úřad, nýbrž městská část Praha 1, která byla v předchozím řízení osobou zúčastněnou. Opomenutí nynější stěžovatelky městským soudem bylo ostatně jedním z důvodů, pro které zdejší soud rozsudkem čj. 10 As 195/2024-33 jeho předchozí rozsudek zrušil, když uvedl, že právě městská část podala odvolání proti stavebnímu povolení ze dne 1. 3. 2019 a rovněž v „prvním“ usnesení městského soudu ze dne 20. 10. 2021, kterým byla odmítnuta žaloba proti rozhodnutí

pokračování

žalovaného ze dne 23. 5. 2019, byla městská část označena jako osoba zúčastněná na řízení a takto s ní bylo jednáno. Také z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 327/2021-22, vydaného ve stejné věci, se podává, že s městskou částí bylo jednáno jako s osobou zúčastněnou na řízení. „*Lapidárně vyjádřeno, městská část je územním samosprávným celkem a v předchozím řízení namítala, že vydáním stavebního povolení bylo zasaženo do jejích práv. Při následném přezkumu tohoto rozhodnutí, ať již ve správním nebo soudním řízení, je proto oprávněna uplatňovat všechna svoje procesní práva (§ 34 odst. 3 s. ř. s.). To jí ovšem městský soud neumožnil, když její postavení bez jakéhokoli znatelného a racionálního důvodu ignoroval. Proto Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek městského soudu jako nezákonný (§ 109 odst. 4 s. ř. s.) a otevřel tak městskému soudu procesní prostor pro vydání rozhodnutí nového, tentokrát již nezatíženého právě označenou vadou*“ (body 13 a 14 rozsudku čj. 10 As 195/2024-33).

[19] Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nepřipustnou odmítl [§ 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s.).]

[20] O náhradě nákladů řízení NSS rozhodl podle § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Podle prvního uvedeného ustanovení žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. září 2025

Vojtěch Šimíček
předseda senátu